

A zsidókérdés törvényes rendezése

Az egyenjogúsítás hetvenedik évfordulójára írta

BOSNYÁK ZOLTÁN

Nyomatott Mezőberényben Baltha János könyvnyomdájában.

Tisztelettel ajánlom
méltóságos

DR. PATAKY ARNOLD

egyetemi ny. r. tanár úrnak,
a m. kir. Pázmány Péter tudományegyetem
Rector Magnificusának,
aki ennek a tanulmánynak felolvasását
betiltotta.

„Tán félő — már akire — hogy ha kijegecésedik a milliók tudata s megnyílik a szemük, hogy e hazában háttérbe szorultak, akkor követelni fogják annak a 600.000-nak a visszavonulását, kik manapság is elszigeteltségben, sajátos szokásaik fõntartásával élnek itt mi köztünk s maguknak ügyeinkben mégis döntõ befolyást követelnek?“

Prohászka Ottokár: A nacionalizmusról.

1867. december 20.-án a magyar képviselõház egy rövid, csupán két szakaszból, két mondatból álló törvényjavaslatot tárgyalt le és fogadott el egyhangúan: „az izraeliták polgári és politikai egyenjogúságáról.“ Két nap múlva már a fõrendiház is letárgyalta ezt a törvényjavaslatot és egy héttel késõbb a király által szentesítve már ki is hirdettetett. Törvényhozóink és kormányférfiaink valóban tüneményes gyorsasággal, elismerésméltó buzgalommal igyekeztek a zsidóság ügyét rendezni. Pedig az osztrák elnyomatás két évtizede után még alig fellélekzõ országnak bizonyára voltak szép számmal sokkal égetõbb kérdései is.

Az emancipációs törvénynek gyakorlati jelentõsége alig volt. Hiszen az abszolutizmus utolsó éveiben a zsidóság mind több és több engedményt könyökölt ki magának, úgyhogy gazdasági, kulturális, sõt politikai vonatkozásban csaknem teljesen egyenjogú volt a magyarsággal és a többi nemzetiségekkel.

Politikusaink mindenesetre nem sok államférfiúi bölcses* ségrõl, elõrelátásról és lelkiismeretességrõl tettek bizonyosságot, amikor minden vita, érv, vagy ellenérv nélkül egyszerűen napi-rendre tértek olyan nagyfontosságú probléma felett, mint amilyen az akkor már több mint félmillió fõnyi zsidóságnak a magyarsághoz való viszonya volt. Ha egyesekben élt is aggodalom a zsidóság várható veszedelmes térfoglalásával szemben, ismerve a zsidóságnak közéletünkre már akkor is gyakorolt nagy befolyását, véleményüknek nem mertek kifejezést adni. Mégcsak a bevándorlási és honossági törvény betervezését sem sürgette senki, amelyet pedig a galíciai zsidóság beözönlésének megakadályozására már a negyvenes évek országgyûléseinek vezetõ szellemei: Kossuth, Széchenyi, Desewffy, késõbb Deák is követeltek.

Kétségtelen, hogy a zsidóság egyenjogúsítását elõbb vagy utóbb végre kellett hajtanunk. Európa ugyanis akkoriban már a francia forradalom borzalmaiból kivirágzott szabadelvû eszmék önfeledt imádatába merült. Anglia, Franciaország, a német államok, Ausztria, számos kis ország már emancipálta a zsidókat, az általános európai közfelfogás elõl természetesen mi sem térhettünk volna ki sokáig és a zsidóság nemzetközi hatalmá-

nak és befolyásának sem tudunk volna ellenállni. Államférfiaink különben is abban az időben feltűnő és csodálatos fogékonyságot mutattak az idegen földön, idegen lélekből kisarjadzott eszmék iránt, sajnos akkoriban még nem voltak oly nagyszámban derék, buzgó héber tollforgatóink, mint manapság és így nem zengett-zúgott oly éktelen zenebonával a sajtó-kórus az idegen eszmék importja ellen.

Nem a zsidók egyenjogúsítása volt tehát a baj — hiszen ez már, mint mondtuk, a gyakorlatban úgyis megtörtént — hanem az, hogy a nemzet vezetőiben nem volt elég Ítéletképeség és előrelátás annak az igazságnak a felismeréséhez, hogy mi ezer és egy okból nem követhetjük a nyugateurópai államokat a zsidók *korlátlan* emancipációja terén. Nem követhettük azért, mert nálunk már akkor is nagyobb volt a zsidóság arányszáma, mint azokban az államokban, s mert azoknak az országoknak zsidósága csaknem a maga egészében a befogadó népekhez legalább a külsőségekben alkalmazkodott, s civilizálódott, míg a mi zsidóságunk nagyobbik része frissen érkezett keleti jövevény volt, telve az ortodoxiától fűtött, nemzsidók iránti megvetéssel és gyűlölettel, telve kíméletlen, mohó szerzési vágygal, magyarán szólva ragadozó ösztönökkel. A bevándorolt keleti zsidóság az új országot, ahová sorsa elsodorta, nem tekintette egyébként, mint szabad kizsákmányolási területnek. Ezzel a zsidósággal szemben a magyarság csak akkor tudta volna helyét megállni, ha megvannak erői és képességei egy kemény és szakadatlan belső fajközi harc megvívásához. Az évszázados küzdelmekben megfogyatkozott és kimerült magyarságból azonban ezek az erők és képességek: az egészséges faji önzés és a néplélek mélyén élő ösztönös faji öntudat hiányoztak.

De nem követhettük a korlátlan emancipáció terén a nyugati államokat azért sem, mert gazdasági életünk szervezetlen, szellemi életünk elmaradott volt. Mindenki, aki csak kevéssé is járatos volt a zsidó néplélek rejtelmeiben, tisztában lehetett azszal, hogy a szabadjára engedett mozgékony, fűrgé és törtető zsidóság csakhamar mindenütt feltolakszik a vezető helyekre. Minderre azonban a kiegyezéskorabeli politikusaink nem gondoltak, vagy nem akartak gondolni. Így született meg a merőben más magyarországi viszonyok ellenére egy, a nyugati államokéhoz szinte betűszerint hasonló — a zsidókat minden korlát vagy feltétel nélkül — egyenjogúsító törvény, amely az egész XIX. század magyar politikai életének talán a legsúlyosabb, következményeit tekintve pedig legvégzetesebb tévedése volt. A kiegyezés utáni félévszázad ettől a súlyos tévedéstől terhelten indult meg, hogy mikép fejeződött be 1918—1919.-ben, arra felesleges szót vesztegetni, tudjuk valamennyien. Pontosan hetven év telt el az 1867-es emancipáció óta, de az akkor elkövetett, talán jövátéhetetlen nemzetpolitikai baklövésnek keserű következményeit azóta is, ma is érezzük és szenvedjük.

Alig telt el az egyenjogúsítás után 10—15 esztendő, a zsidókérdés máris a magyar közélet egyik belső feszültségektől

terhes, igen komoly problémájává fejlődött. A kiuzsorázott parasztság, a legázolt városi polgárság és a nemzet jövőjéért aggódó középosztály elégedetlensége országszerte egyre érezhetőbbé vált. A megyék felirataikban a további zsidó bevándorlás megakadályozását és az emancipációs törvény felülvizsgálását kérték a kormánytól és a törvényhozástól. A zsidóság korlátlan emancipációjával elkövetett tévedést akkor még helyre lehetett volna igazítani. A „magyar“ liberálisoknak azonban kezdetűl fogva egészen a mai napig az egyik legszembetűnőbb belső fogyatkozása, hogy valami leírhatatlan szent borzadállyal és makacs következetességgel kerülte az elébe tornyosuló nagy szociális, gazdasági, kulturális és nemzetiségi kérdéseket. Legfeljebb félmegoldásokkal kísérletezett, ezek legtöbbször viszont a semminél is rosszabb volt. Ennek a korszaknak államférfiai kitűnő hivatalnokok, nagyszerű taktikusok lehettek, de semmiesetre sem voltak államépítők és nemzetszervezők. A zsidókérdéssel szemben is a szabadelvű korszak a teljes elutasítás álláspontjára helyezkedett. A kilencvenes években a Wekerle-kormány a recepciós törvény nyel is kizárólag csak a zsidók kedvében akart járni.

Amikor a világháború győtreimeit és megpróbáltatásait ránk szakadtak, már előre látható volt, hogy ebből a vérözönből aligha vezet ki bennünket egy olyan gyökértelen és népszerűtlen politikai rendszer, mint a liberálisizmus, amely korhadt cölöpökre épült s most az első viharban minden eresztékében recsegett, ropogott, s amelyet a radikális zsidó intellektuális tervszerű bomlasztó munkája is aláaknázott. A liberálisizmus mulasztásaiért, tehetetlenségeiért a lehető legnagyobb árat: a történelmi Magyarországot kellett odafizetnünk!

Az ellenforradalom azzal a szent elhatározással viharzott fel milliók leikéből, hogy az elsikkasztott magyar problémákat kemény kézzel megmarkolja. A tárgyilagos történetkutatás feladata lesz majd megállapítani, vajjon kiknek a bűne, hogy az utolsó évszázadnak ez a *legnagyobb magyar népi mozgalma* elsorvadt és céljai közül jóformán semmit se valósított meg. Most csak annyit szögezzünk még le, hogy a zsidókérdés szemszögéből közéletünk ma is a liberális eszmék mocsarában fetreng. Ne a gyorsan változó jelszavakat nézzük, hanem a valóságot, közéletünk belső tartalmát, lelkiségét, problémalátását — és mindenki el fogja ismerni megállapításunk helyességét. Nálunk még ma is felemelt fővel sűrögnek-forognak, hangoskodnak a fórumon bizonyos áltekingtények, a régi liberális korszak ittmaradt ijesztő kísértetei, akik — noha a zsidósághoz való nem éppen eszményi kapcsolataik eléggé közismertek — nem győzik eleget fecsegni, hogy mindenki, aki itt a zsidókérdésről akár a legtárgyilagosabb és leghiggadtabb hangon is szólni mer, az szélsőséges izgató, a közrend és nyugalom veszedelmes ellensége.

Mi az igazság tulajdonképpen a zsidókérdésben Magyarországon? Röviden és egyszerűen arról van szó, hogy százév alatt a zsidóság előbb a nagyarányú bevándorlás, majd nagyfokú szaporodó képessége következtében lélekszámát tekintve messze túllépte azt a határt, amelyen belül akár a régi, akár a

mai Magyarország, kezdetleges szociális szervezetével, elmaradott gazdasági felépítésével még befogadhatta, illetve befogadhatná. „ . . . minden nemzet jöjjön tisztába azzal, hogy korlátlan számú zsidót nem bír el lelki minőségének lényeges megváltoztatása nélkül. Minden szervezetben megvonható egy eszmei határ, amelyen túl idegen életet elhordozni és feldolgozni nem lehet. Ugyanabból a táplálékból egy bizonyos mennyiség gyógyszer és életmentés, sokszorosan több pedig betegség és halál” — írja Ravasz László püspök.¹⁾ Tegyük mindjárt hozzá, hogy a magyarság számára a háborúelőtti Magyarország közel egymilliónyi (6%-os), utóbb a maradék ország majd félmilliónyi (5%-os) zsidósága túlságosan is nagy adag volt, nem csoda tehát, ha nemzeti szervezetünkön csakhamar a kóros elváltozások tüneteit észlelhettük. A zsidóság túlnyomó többsége ugyanis ma sem lankadó, mohó türelmetlenséggel, az egészségtelen szociális rétegződés következtében amúgy is igen gyérszámú közép- és felsőosztályainkba tódult fel, amelyeket ilymódon a teljes elzsidósodás réme fenyegetett és fenyeget még ma is. Ezen a tényen mitse változtat a zsidóság lélekszámának az utóbbi évtizedekben észlelhető némi lemorzsolódása, mert az élénk társadalmi hajszálcsovésség, felszívódás útján az alsóbb, ma is meglehetősen szapora zsidórétegek mindig újabb és újabb rajokat szorítanak fel a gyermektelen felsőbb zsidó társadalmi osztályokban támadt esetleges hiányok pótlására.

Zsidókérdés tehát van Magyarországon és nem igazi jóakarói a zsidóságnak, akik — akár zsidók, akár nem zsidók — ezt tagadni próbálják. Őszintén szólva érthetetlen a magyarországi zsidóság vezetőinek konok, elutasító magatartása minden, a zsidókérdésre vonatkozó józan és tárgyilagos javaslattal szemben. A zsidóságról azt szokják mondani, hogy haladószellemű, fogékony az új eszmék iránt; csodálatos, hogy most, amikor saját ügyéről van szó, nem akar tudomást venni az idők változásáról. A zsidóság vezetőinek be kellene látniok, hogy a „csak felekezet” jelszóval ma már nem lehet érvelni. Kiváltságos helyzetének és eddig megszerzett birtokállományának megtartása szempontjából — pillanatnyilag lehet előnyös a mai helyzet fenntartása a zsidóság számára. Józan ésszel azonban alig hihető, hogy a magyarság még sokáig jámborul tűrje teljes háttérbe szorítását saját hazájában. Még a berlini zsidó újság, a „Jüdische Rundschau” is arra figyelmezteti a hazai zsidóságot, hogy ne akarjon okosabb lenni az egész világ zsidóságánál és ismerje be, hogy Magyarországon is van zsidókérdés.

Minden jel arra vall, hogy a zsidóság nagy tömegei egyáltalában nem osztják a nevükben beszélő zsidó politikusoknak, egyházi vezetőknek és nagy kapitalistáknak a zsidókérdésben elfoglalt merev, elutasító álláspontját. Csakhogy ezek a zsidó tömegek nem mernek, vagy nem tudnak meggyőződésüknek kifejezést adni. Néha-néha azonban mégis csak megszólalnak a titkolt, rejtett zsidó érzések, hacsak egy-egy mellékmondat vagy egy-egy gondolatföredék formájában is. Mint abban a

riportban például, amelyet a hivatalos zsidó „felekezeti“ hetilap egyik munkatársa írt az elparasztosodott zsidó menhelyi gyerekekről²), akik mint írja: „fajta a fajtánkból, vér a vérünkből“, s akiket a „zsidó faj“ öntudatának meg kell mentenie az elkallódástól. Amint látjuk, itt mindentről van szó, csak éppen felekezetről nem. Igen, csakhogy ezt a riportot nem nekünk, jámbor magyaroknak, hanem zsidó házi használatra írták.

Mennyivel őszintébb és éppen ezért becsületesebb is a magyarországi zsidóság ama csoportjának az állásfoglalása, amelyik a cionista szervezetekbe tömörült. Az a röpirat, amelyet nemrégén a Magyar Cionista Szövetség³) adott ki, néhány tévedéstől és túlzástól eltekintve, a zsidókérdés lényegét helyesen látja meg és következtetése is nagyjából helytállóak.

A palesztinai zsidóság lázas, nemzeti otthont építő munkájáról Lázár Lajos tollából⁴) évekkal ezelőtt érdekes könyv jelent meg a budapesti könyvpiacra. Ha a regényes, színes szólamoktól eltekintünk, akkor is kiérzik a könyvből a határtalan fanatizmus, a lobogó lelkesedés, az akadályt nem ismerő akaraterő és a végtelen önbizalom, amellyel a világ minden részéből összesereglett zsidóság igyekszik államot építeni. A földműves kolóniákon az ú. n. kvucákon a népközösségért önfeláldozóan dolgozó halucoktól és halucaktól (telepesek és telepesnők) lehetetlen megtagadni az elismerést. De legérdekesebb az az izzó sovinizmus és türelmetlen nacionalizmus, amelyet a palesztinai zsidóság tanúsít mindennel szemben, — legyen az akármilyen jelentéktelennek látszó külsőség is, — ami nem zsidó. Bizony a hazai ú. n. szélsőségek sokat tanulhatnak még ezen a téren a palesztinai zsidó nacionalizmustól.

Hogy a cionizmus és a vele egyet jelentő zsidó nemzeti gondolat milyen mély gyökereket eresztett a magyarországi zsidóságban, arra jellemző, hogy az utóbbi hetekben az ú. n. zsidó felekezeti körök nyilván a tömegek nyomása alatt megalakították a „Magyar Izraeliták Szentföldi és Egyéb Telepítéseket Támogató Egyesületet.“ Ennek a szervezetnek a megalakítása a cionisták egyik régi követelésének teljesítését jelenti, akik régtől fogva sürgették az egész zsidóság bekapcsolódását a palesztinai építő munkába. Csak mosolyogni lehet azon a szánalmas erőlködésen, amellyel ennek az egyesületnek alakuló ülésén a felszólalók bizonyítgatni igyekeztek, hogy az új telepítő egyesületnek semmi köze a hivatalos cionizmushoz s csak felekezeti és gazdasági célokat szolgál. Volt egy felszólaló, aki például ezeket mondta: „A magyar — ami alatt nyilván zsidót értett — ifjúság a Szentföldön is magyar marad. Ezért az új telepítési akció hazafias magyar munka, amely egyfelől csökkenti hazánkban a munkanélküliséget, másfelől Palesztinában magyar telepeket létesít.“ Megnyugtatjuk a telepítő egyesület tagjait, hogy nagyon jól tudjuk — és ezt különben nem is vesszük rossz néven, — hogy minden Palesztinába készülő zsidó régen felszámolta magában azokat a kapcsolatokat, amelyek a befogadó néphez fűzik, de még ha nem is tenné ezt, akkor is a fiatal zsidó állam perzselő nacionalizmusának légkörében, belepottyanva a héber

sovinizmus olvasztó tégelyébe, egészen rövid idő alatt be kell olvadnia a zsidó népközösségbe.

Nem feladatunk ezúttal a cionizmus végső célkitűzéseinek, vagy módszereinek helyességéről bírálatot mondani, sem pedig jóslásokba bocsátkozni arra nézve, hogy a maga elé tűzött célokat eléri-e és milyen mértékben. Egyet azonban őszinte sajnálattal leszögezhetünk és pedig azt, hogy a cionizmus ezidő szerint a magyarországi zsidókérdés rendezése szempontjából, a jelentéktelen (pár száz főnyi) palesztinai kivándorlás következtében alig jöhet számításba. A cionizmusnak manapság nálunk a zsidókérdés megoldása szempontjából csak közvetve van annyiban jelentősége, hogy mint a zsidó faji és nemzeti öntudatot ápoló mozgalom elősegíti a zsidóság és magyarság közti mai zavaros és bizonytalan viszony tisztázását.

Nem mondhatunk semmi jót bizonyos nemzsidó körök által felkarolt és buzgón szorgalmazott áttérítési mozgalomról sem. Nem osztjuk azoknak a nézetét, akik a mai zsidóság egyedüli ismertető jegyét a vallásban látják és ebből következőleg — még Fejér Lajos is a zsidóságról írott egyébként igen komoly és elmélyedő munkájában⁵⁾ — a zsidókérdés megoldását is úgy képzelik el, hogy a zsidóság szakít vallásával, áttér és beolvad. Mi ezzel szemben Sombartnak adunk igazat, aki szerint nem a zsidó vallás teremtette meg a zsidó népet, hanem a nép az ő vallását. Előbb volt a nép és azután az ő vallása. Palesztinában is, ahova most az egész világ zsidósága annyi bizalommal és büszkeséggel tekint, a vallás másod-, sőt harmadrendű kérdés, a nemzeti hagyományok, az ősi kultúra és a faji öntudat mellett. Nem akarjuk senki érzékenységét sérteni, de sokan megállapították már, — zsidók és nemzsidók egyaránt — hogy az áttérések legtöbbször nem benső lelki átélés és meggyőződés eredménye. Az áttérésről és az áttértekről a zsidó Koréin Dezső például ezeket írja: „A kitérést súlyos jellembeli defektusnak, jellembeli gyávaságnak tartom. Pillanatnyi, vagy az utódok javára beképzelt anyagi és társadalmi előnyök érdekében megtagadni a legbensőbb lelki meggyőződést, hátat fordítani a szülők vallásának, gyáván megfutamodni bajbajutott hittestvérek táborából, mindmegannyi olyan erkölcsi fogyatékosság, hogy vallásos zsidó emberből csak mélységes megvétést vált ki“.

„Hogy micsoda sötétlelkületű és jellemtelen emberek ezek a renegátok, abból is látható, *hogy a zsidók társaságában teljesen zsidóknak tartják magukat, az új egyházban pedig az ősrégi híveket ízléstelenül, feltűnő túlbuzgósággal megelőzik!*“ (Egyenlőség, 1936. aug. 6.)

A gyakori visszatérések pedig azt bizonyítják, hogy a zsidók nem érzik jól magukat a számukra idegen környezetben, idegen világban, érzik azt, hogy a megkeresztelkedéssel nem szakíthatják meg azokat a lélek legmélyén gyökerező, széttéphetetlen benső kapcsolatokat, amelyek őket a zsidó népközösséghez kötik.

Az áttérésekben tehát nem láthatunk mást, mint egy legtöbbször helytelen és felesleges egyszerű felekezetcserét, amely azonban egyáltalában nem érinti, nem is érintheti a zsidóság lényegét, — lelki és testi évezredes ősi, faji adottságait, s amely éppen ezért a zsidókérdés megoldására nem volt alkalmas módszer a múltban, nem az a jelenben és nem lesz a jövőben sem.

Ha tehát sem a cionizmus, sem az áttérések és az ezek nyomán remélt beolvadás nem alkalmas módszerek a zsidókérdés megoldására, akkor kötelességünk az adott viszonyokkal számoló, a lehetőségeket mérlegelő módozatokat keresni, amelyek közmegnyugvásra intézményesen rendezik ezt a kérdést. A nemzeti erőgyűjtés nagy munkája csak békés, nyugodt légkörben folyhat zavartalanul. A társadalmi békének és nyugalomnak legfontosabb előfeltétele azonban, hogy a nagy, égető szociális, gazdasági, kulturális és nemzetiségi problémákat — közöttük elsősorban a zsidókérdést — ne halogassuk tovább, hanem tűzzük napirendre és törvényes rendelkezésekkel oldjuk meg. A zsidókérdést végre ki kell emelni a szenvedélyek viharából a józan megfontolás .hűvös légkörébe.

Számolnunk kell mindenekelőtt azzal a ténnyel, hogy a magyarság és a zsidóság még jó ideig együttélésre kényszerül. A hitlerista Németország öt év alatt zsidóságának csak egy nyolcad részétől tudott megszabadulni. Nálunk a zsidóság hatalma sokkal mélyebben gyökerezik, nagyobb zsidó tömegek kimozdítása még sokkal nehezebb feladat. A bennünket körülvevő államok — az egyetlen Jugoszláviát kivéve — telítve vannak zsidókkal. Nagyobb zsidó tömegek távozását csak abban az esetben remélhetnénk, ha a zsidókérdésnek az egész világra, vagy legalább Európára kiterjedő általános rendezésére rövidesen sor kerülne. Erre azonban ma még nagyon kevés a kilátás. A zsidómentés Magyarország tehát lehet tetszetős jelszó és lehet a távoli bizonytalan jövőendő .ködében elmosódó cél, de ma még mindenesetre hiú ábránd. Ha viszont a befogadó magyarság és a jövevény zsidóság akarva, nem akarva, kénytelen belátható ideig továbbra is együttélni, akkor mindkét félnek kölcsönösen érdeke, sőt kötelessége arra törekedni, hogy ez az együttélés békés vagy legalább tűrhető legyen. Az együttélés semmiesetre sem lehet hátrányos a magyarságra. A jövevény zsidóság ne akarjon minden eszközzel és minden áron szerepet cserélni a befogadó magyarsággal. Fékezze meg a zsidóság évtizedek óta tobzódó szertelen és mohó uralomvágyát, amely a magyar gazdasági élet hatalmi pozíciónak, valamint a szellemi élet irányító eszközeinek és intézményeinek jogtalan és igazságtalan kisajátításához vezetett és törődjön bele a zsidóság abba, hogy a magyarság most, ha törvényes úton is, de feltétlenül vissza akarja szerezni a nemzet sorsának irányítása szempontjából nélkülözhetetlen vezető helyeket és szerveket. Remélhetünk-e a zsidóságtól ilyen megtérést, ekkora önmérsékletet, ilyen mélyreható lelki átlényegülést? Aligha, hiszen a zsidóságnak ma is féltve őrzött szent hagyománya — amely már egészen a vérébe ment át —

az évezredes, ősi Ígélet a minden népek feletti uralomról. A legutolsó évszázad története világosan bizonyítja hogy a zsidóságnak — az egész világon és nálunk is — nem fontos az út — amely lehet kapitalizmus és liberalizmus ép úgy, mint a marxizmus és a bolsevizmus — hanem csak a végső cél és eredmény: a hatalom. Mindez nem gátolhat, ellenkezőleg ösztökélhet bennünket arra, hogy a zsidósággal szemben a szükséges korlátozó és visszazsorító rendszabályokat életbe léptessük.

Az évtizedes mulasztások és a tervszerű agyonhallgatás következtében a zsidókérdés ma már roppant szövevényként hálózta be az egész magyar közéletet és egy messze szétágazó kérdéscsoport formájában mered felénk, Amikor most a törvényes rendezés módzatait keressük, részkérdésekre kell tehát szétbontanunk. A következőkben *szociális, kulturális, gazdasági és élettani* vonatkozásban vesszük bonckés alá a zsidókérdést és keressük az orvosszert, a gyógyulást erre a veszélyes nemzeti betegségünkre.

Szociális

vonatkozásban a zsidókérdés lényege abban jut kifejezésre, hogy — amint azt nemrég megjelent könyvemben részletesen kifejtettem, — középosztályunk ma már legalább egyötödében, sőt az áttértekkel, zsidó rokonokkal egynegyedében zsidókból áll. A szellemi és gazdasági élet legfelsőbb vezetőrétegeiben ez az arányszám még kedvezőbb a zsidóságra. Növeli a bajokat, hogy — mint azt Prohászka Ottokárnak a magyarországi zsidókérdésről német nyelven írott kis tanulmányában olvashatjuk, — a közép- és felső-osztály nemzsidó csoportjai lelkileg, szellemileg, csaknem teljesen elzsidósodtak.

Más népekkel is megtörtént, hogy az idegen hódítók nem irtották ki őket, sőt elfogadták nyelvüket, szokásaikat, és arra kényszerítették, hogy vérükkel és verejtékükkel védjék és táplálják új uraikat. Csakhogy az ilyen népekre a történelem azt mondja: „sorsuk elvégeztetett“. Mi azonban még nem ezt a sorsot szántuk fajtánknak! Éppen ezért minden eszközzel vissza kell szerezniünk az ország vezetésére hivatott rétegekben a bennünket méltán megillető helyet.

Már a világháborút megelőző évtizedekben a zsidóság csaknem valamennyi értelmiségi szabadpályán 40—50, sőt még nagyobb százalék erejéig volt érdekelve. Ha a többi nemzetiségek csak a számarányuknak megfelelő helyet követeltek volna maguknak ezeken az életpályákon, — az ehhez való jogukat elvitatni alig lehet, — úgy ez egyet jelentett volna a magyarság teljes kirekesztésével a politikai vezetésre hivatott felsőbb osztályokból, minthogy a reánk eső részt teljesen kisajátította a zsidóság.

Ha az értelmiségi szabadpályák elzsidósodásáról esik szó, a túlsó oldalon mindjárt a zsidókat ért állítólagos sérelemre terelik a szót s a zsidóknak a közszolgálatból való kizárásáról beszélnek. Szögezzük le mindjárt, hogy a zsidók arányszáma a

közalkalmazottak között, — kivéve persze az altisztek csoportját, — alig- marad el országos arányszámuk mögött. Sérelemtől tehát nem lehet szó, legfeljebb arról, hogy itt ezen az egyetlen területen a zsidóknak nem sikerült kiváltságos helyzetet elérniük. Az eleven, mozgékony, mindenütt csak üzletet szimatoló zsidókat különben sem kellett erőszakosan távoltartani a silány javadalmazású, mindenféle kötöttségektől szabályozott közhivatali pályáktól. Elkerülték ők ezeket a saját jószántukból Eleveztek naposabb, vidámabb, több jólétet biztosító tájakra. És ha tényleg megakadályoztuk a közhivatalok túlságos elzsidósodását, nem a legelemibb nemzeti érdek parancsszavát teljesítettük-e? Képezzük csak el állami hivatalainkat és üzemünket a Teleki-tér és a Rombach-utca szellemével telítve. A weimári korszak Németországában a marxista-demokrata uralom idején a közhivatalokba is tömegesen vonultak be a zsidók és ezt a korszakot a németek, mint a szédületes korrupció és a világraszóló panamak 15 esztendejét emlegetik.

Akadnak ügybuzgó zsidók, akik azt az együgyűséget akarják elhithetni velünk, hogy vannak zsidó nagykapitalisták és vezérigazgatók, akiknek számlálatlan milliók közepette nincs más vágyuk, mint szerepet cserélni valamelyik rendőrrrel vagy díjnokkal, mert ezek közszolgálatban állnak.

Ha a zsidóság számszerű szerepét középosztályunkban részletesebben is megvizsgáljuk, a legutóbbi népszámlálás eredményei alapján a következő képet kapjuk: ügyvédek 49.2%-a, orvosok 34.4%-á, újságírók 31.6%-a, kereskedelmi tisztviselők 53%-a, ipari tisztviselők közt 32%-a zsidó.

Ezek az adatok megjelölik a feladatokat is, amelyek e téren ránk várnak.

Amikor az ellenforradalom hozzányúlt ahhoz a darázsfélszekhez, amelyet a zsidókérdés jelentett, első és legfontosabb feladatának közép és felső osztályunk további elzsidósodásának megakadályozását tartotta. Ebből az elhatározásból született meg a numerus clausus, amely a főiskolákon és egyetemeken akarta megszüntetni a magyarság háttérbe szorítását, távolabbi kihatásaiban pedig fokozatos fejlődéssel akarta biztosítani a vezető rétegekben a magyarságnak az öt arányszáma szerint megillető helyet. Ez a törvény nem jelentett ugyan jogsérelmet a zsidóságra, mégis évekig tartó sajtóhadjáratot indított ellene. Amikor pedig ez nem járt a remélt sikerrel, a nemzetközi zsidó szervezetek nyomásával, a Népszövetségen keresztül sikerült a „független“ Magyarország kormányzatát a törvény lényegének elejtésére rábírn.

Kétségtelen, hogy a numerus clausus eredeti formájában alkalmas eszköz arra, hogy a vezető osztályokban bizonyos, a magyarság számára feltétlenül szükséges etelódásokat hozzon létre. A magyar nemzeti társadalomnak ragaszkodnia kell tehát a régi numerus clausus törvény helyreállításához, — amely a fajok és nemzetiségek arányszámát szabályozza és nem a fog-

lalkozásokét — és külön követelnie kell az arányszámok szigorú, pontos betartását, nehogy a zsidó hallgatók százalékszámá 10—15—20%-ra ugorják, amint az az utóbbi 8—10 évben egyik-másik egyetemen, fakultáson és évfolyamon ismételten is megtörtént.

Eddigi tapasztalataink szerint a numerus clausus nem elég ahhoz, hogy az értelmiségi szabadpályák mindegyikén a magyarság megszerezze a vezető szerepet. A zsidó ügyvédek és magántisztviselők arányszámá az utóbbi 20 év alatt jóformán semmit sem csökkent. Ahol pedig, mint az orvosi pályán, mutatkozik is némi javulás, ez olyan csekély mértékű, hogy legfeljebb 50—100 év múlva remélhetünk csak tűrhető állapotokat. Véleményünk szerint a legelzsidósodottabb értelmiségi életpályákon elkerülhetetlen olyan törvényes rendelkezés életbeléptetése, *amely szerint zsidók ezekre az életpályákra évről-e'vere csak országos számarányuknak megfelelő mértékben bocsáthatók. Ennek a rendelkezésnek az ügyvédi, orvosi, mérnöki, újságírói és magántisztviselői hivatásokra kell kiterjeszkednie.* Végrehajtásáról pedig a már meglévő Ügyvédi, Orvosi, Mérnöki és a felállítandó Újságírói és Magántisztviselői Kamarák gondoskodhatnak. Javaslatunkban nincs semmiféle jogfosztás a zsidóságra nézve, nem gondolunk a szabadpályákon már elhelyezkedett zsidósággal szemben korlátozó rendszabályokra.

A múlt már nincs hatalmunkban, sivár jelenünkön máriól-holnapra nem tudunk változtatni, de jövődönket igenis nemzeti érdekeink szemelőtt tartásával akarjuk kialakítani, akár tetszik ez a zsidóságnak, akár nem!

Szellemi életünk

elzsidósodása olyan közismert és lépten-nyomon érezhető tény, amelyet alig kell bizonyítanunk. Aki pedig kételkednék szavaink igazságában, sétáljon csak el könyvesboltjaink kirakatai előtt, olvassa el a legelső utcasarkon színházaink szinlapjait, mozijaink és hangversenyeink hirdetéseit, vagy menjen el a tárlatokra és könnyen meggyőződhet, hogy a belső tartalmát tekintve Magyarország szellemi élete végzetesen elzsidósodott.

Nemcsak a zsidósággal való vérbeli keveredés hoz létre olyan korcsokat, akiken uralkodnak a zsidó jellegzetességek, de egy népnek a zsidósággal való lelki összeházasodása is egy torz, korcs kultúrát eredményez, amelynek zsidóság a legfőbb vonásai. Es erre a legmegdöbbentőbb példa éppen Magyarország.

Egy nemzet életét nem irányítják két egészen különböző, sőt ellentétes fajtság eszményei. Az utóbbi 70—80 esztendőben az ezeréves magyar faji génusz egyre inkább elhalványodott és helyébe szellemi életünk láthatárán egyre határozottabb körvonalakban idegen, zsidó faji eszmények rajzolódtak fel. Abban a harcban, amely az utolsó félszázadban a magyar- és zsidó faji lélek között lefolyt, alul maradtunk. Kultúránk elvesztette ősi nemzeti izét, faji zamatát — irodalomban, tudományban, művészetekben egyaránt. Kifejezésre jut ez elsősorban abban, hogy szellemi életünk évtizedek óta tompa érzéketlenséget tanúsít a

legégetőbb faji kérdéseinkkel szemben. Nemcsak ott volt a baj, hogy a kultúrjavakat termelő rétegekben szerfelett nagy volt a zsidók száma, akik nem adhattak mást, mint amire őket faji adottságaik képesítették, hanem sokkal inkább ott, hogy kultúr-életünk nemzsidó származású munkásai közül a legtöbben zsidókká asszimilálódtak. Ha ma még mindig vannak magyar faji színei, vonásai kultúránknak, azt egyrészt annak a néhány zseninek köszönhetjük, akik inkább vállalták a mellőzés, a lekicsinylés, sokszor a kigúnyolás keserű keresztjét, de nem alkudták el, nem bocsátották áruba magyarságukat; másrészt parasztságunknak, amely hellyel-közzel még ragaszkodik ősi szokásaihoz, hagyományaihoz, dalaihoz, költészetéhez, szin pompás és formagazdag népi művészetéhez, s mint ilyen, egyedüli igazi hordozója ma a magyar faji léleknek.

A Habsburgok négyszázéves elnémetesítő — és egy idegen kultúrát reánk erőszakoló — törekvéseivel szemben megálltuk helyünket. A zsidók okosabbak voltak. Nem kényszerítettek arra bennünket, hogy tanuljuk meg a jiddis, vagy a héber nyelvet. Sőt nagy előzékenységgel ők tanulták meg a mi nyelvünket, de csak azért, hogy így észrevétlenül, szinte minden ellenállás nélkül elfogadjuk az ő külön zsidó kultúrájukat.

Kell-e harcolnunk, kell-e védekeznünk e lélekfertőzés ellen? A felelet csak az lehet, hogy igen, védenünk kell a magyarság nemzeti lelkületét, szellemét, eszményeit, faji génuszát, védenünk kell addig, amíg nem késő, mert ha így megy tovább, maholnap lesz itt egy, még talán magyarul beszélő, de véreben, lelkében, eszményeiben és világnézetében egészen megzavarodott nemzet. Már pedig ez a lelki összeroppanás egyet jelentene a kérlelhetetlen nemzethalállal.

Védekeznünk kell tehát minden erőnkkel a zsidóságnak sajtóban, irodalomban, színpadon, filmen, zenében, sőt a rádióban is érezhető kíméletlen kultúrterrorja ellen.

Nemzeti kultúránkat az elzsidósodástól kizárólag törvényes rendszabályokkal nem védhetjük meg. Itt elsősorban a szervezett, öntudatos nemzeti társadalomnak kell sorompóba lépnie. Törvényes intézkedésekkel legfeljebb hathatósan elősegíthetjük a társadalomnak ebben az irányban megkezdett harcát.

A numerus clausus feltétlenül ki kell terjesztenünk a különböző művészeti főiskolákra: Zene- és Képzőművészeti Főiskola, Színiakadémia. Zsidók helyébe gondoskodjunk tervszerűen, intézményesen arról, hogy a magyar néphumuszából itt-is ott is oly gyakran felbukkanó istenáldotta tehetségek részesüljenek szakszerű kiképzésben.

Kultúréletünk különböző ágazataiban már meglévő — esetleg ezután alakítandó — érdekképviseleti alakulatokat (Színészszövetség, Színpadi Szerzők Egyesülete, Zeneszerzők Egyesülete, különböző művész egyesületek) — egy életképes közös nagy szervezetbe, *kulturkamarába* kell összefogni. Hatásköre ennek a szervezetnek azonban ne csak anyagi és gazdasági ter-

mészertű ügyekre terjedjen ki. Legyen feladata az egész magyar szellemi élet figyelemmel kísérése. Legyen hatalma és legyenek meg az eszközei kultúréletünk megmagyarosítására, a zsidó szellem kiküszöbölésére. Messzemenő jogkörrel gyakoroljon ellenőrzést a sajtó, az irodalom, színházak, a mozik, a filmgyártás stb. felett. Tagjai közé zsidókat a jövőben csak korlátolt számban, legfeljebb a zsidóság országos arányszámának mértékében vegyen fel. A kamara zsidótagjai lehetőleg csak a zsidó kisebbség külön kulturéletében fejtsenek ki tevékenységet. *A kulturkamara fenti hivatását természetesen csak akkor tudja betölteni, ha a vezetés kizárólag magyarok kezébe van letéve.*

Az ilyen javaslatokra a túlsó oldalon azt mondják, hogy nem egyéb, mint a szent kultúrszabadság barbár lábbaltiprása. Csak annyit felelhetünk: mi egyszer már a saját bőrünkön tapasztaltuk ki, hogy a kultúra szabadságának magasztos eszméjével visszaélve, mikép magyarították bele ebbe a gondolatba a zsidó kulturharcosok a pacifizmust, a hazaárulást, az istentagadást, piszkos erotikát, és mindenféle egyéb lelki szemetet. \li már tudjuk, hogy ez a zsidók szerint értelmezett kultúrszabadság könnyen torkollik bele a kulturbolsevizmusba. Ebből pedig nem kérünk!

Igen, mi tiszteljük a kultúra szabadságát, a zsidóság azonban ne kívánja tőlünk, hogy ennek a gondolatnak jegyében lemondjunk a külön magyar faji kultúrához való jogunkról. A kultúra szabadságának tisztelete egy pillanatra sem tántoríthat el attól a meggyőződésünktől, hogy kötelességünk minden erőnkkel harcolni szellemi életünkben észlelhető túlságos zsidó térhódítás ellen.

A zsidóságnak az ország

gazdasági életében

— különösen ennek egyes ágazataiban — elfoglalt túlsúlya a legszembetűnőbb, a legnyomasztóbb a legelviselhetlenebb. Ez ellen lázadozunk a legtürelmetlenebbül. A földbirtoknak, a házvagyonnak, a műhelyeknek, üzleteknek, gyáraknak, bankoknak és egyéb gazdasági vállalatoknak és intézményeknek olyan aránytalanul nagy hányada van a zsidóság kezében, hogyha ebbe a helyzetbe szó nélkül beletörödnénk, minden népek között a legutolsók sorsát érdemelnénk.

Valahányszor el nem titkolható elkeseredéssel kifakadunk a zsidóságnak a nemzeti vagyomból és jövedelemből való aránytalanul nagy részesedése miatt, a túlsó oldalról fölényesen azaz intézik el az ügyet, hogy mindez nem bizonyítható, tehát alaptalan gyanúsítás, vagy éppen felelőtlen izgatás.

Míntha egy séta hosszú-napkor a budapesti körutakon, egy pillantás a telekkönyvbe, látogatás a Tőzsde-palotában, vagy a Pénzügyi Kompaszt átlapozása már is nem bizonyítaná túlságosan is megállapításaink igazságát.

Mikép lehetséges, hogy amíg a zsidóság arányszáma 5%-t a Kompasztban felsorolt részvénytársasági formában működő vállalatok 70—75%-a van zsidók kezében?

Nem érdekes és sokatmondó például, Hogy amikor egy zsidó újságíró számbavette a „pesti pénzoligarchákat” — hogy megírja portréjukat — a 36-ból nem kevesebb, mint 33, tehát majdnem 90% volt a zsidó?⁸⁾

De vannak állításaink igazolására pontos, számszerű bizonyítékaink is. A sok közül most csak egynéhányat sorolunk fel. Kérdezzük, vajjon a zsidóság egészen rendben lévőnek találja-e, hogy a budapesti házvagyonból például érték szerint legalább 50% van birtokában, hogy a közép- és nagyvállalatoknak 50—60, bizonyos iparágakban 70, magában a kereskedelemben 80%-a van a kezében, hogy a négy budapesti nagybank ügyvezetőségében 74—80%-a zsidó, hogy egész sor budapesti nagyipari vállalat tisztviselői karában 50 — 60, sőt 70% a zsidó? Nem engedjük ezeket és a hasonló kérdéseket fölényes kézlegyintéssel elintézni. Itt, ezekben a kérdésekben lappang a háttérbeszórított öslakos magyarság keserű közelmúltja, nyomorúságos jelene és boldogabb jövődjé. Egyszer végre ezekre a számokra, ezekre a kérdésekre kérünk, sőt követelünk feleletet — a sok mellébeszélés helyett, — de valószínűleg hiába.

Az utóbbi hetekben Fenyő (?) Miksa úgyis, mint áttért zsidó és úgy is, mint a GyOSz nagytekintélyű igazgatója az egyik ortodox zsidó liberális napilapban terjedelmes nyilatkozatban kelt védelmére bizonyára nem az általa elhagyott felekezetnek, hanem a megtartott fajtájának. Nyilatkozatában többek között nagyképpen azt állítja, hogy minden olyan becslés, számítás, amely azt próbálja kimutatni, hogy a zsidóság szerepe a nemzeti jövedelem megoszlásában a magyarságnál sokkal kedvezőbb, minden komoly alapot nélkülöz, minthogy Magyarországon nincs felekezetiileg részletezett adatgyűjtés a nemzeti jövedelemre vonatkozólag. Az utóbbi állítása Fenyő Miksának csakugyan helyes, azonban elfeledkezik arról, hogy a rendelkezésünkre álló másirányú statisztikai anyagból egy kis jóakarattal és utánjárással, no meg egy kis számolási ügyességgel — amely Fenyőéknél kétségkívül megvan — igenis lehet egészen megbízható eredményekhez jutni, a magyarságnak és a zsidóságnak a nemzeti jövedelemből való részesedésére vonatkozólag.

Matolcsy Mátyás a nemzeti jövedelem megoszlásával foglalkozó tanulmányában — amelyet egyébként a Fenyőhöz közelálló zsidó-liberális sajtó egyhangú helyesléssel fogadott — kimutatja, hogy Magyarországon a lakosság 79 8%-ának a nemzeti jövedelem 43.5%-a jut, ebben a csoportban a fejenkénti évi átlagos jövedelem 288 P, míg a lakosság 20.2%-ának a nemzeti jövedelem 56.5%-a jut fejenkénti évi átlagos jövedelem ebben a csoportban 1,500.3 P.

Ha most a népszámlálásnak a foglalkozásokat felekezetenként is részletező adatai segítségével egy kissé elmélyedünk ebbe a két jövedelmi csoportba, akkor meglepetéssel tapasztaljuk a következőket:

az első csoportba, ahol az évi átlagos fejenkénti jövedelem csak 288 P. tartozik;

A nemzsidó lakosság 83%-a és a zsidóságnak csak 23%-a,

ezzel szemben a második csoportba, — ahol az évi átlagos jövedelem 1.500 — P tartozik.

a nemzsidó lakosság 17%-a, a zsidóságnak pedig 77%-a.

Ezekből a számokból valóban szemléletesen bontakozik ki az a szédítő aránytalanság, amely a magyarság és a zsidóság életszínvonala között ebben az országban fennáll.

A zsidóságnak tehát óriási többsége, több mint háromnegyedrészre tartozik az ország lakosságának kerekén egyötöd részét kitevő ama vékony rétegbe, amelynek a nagyobb évi 1.500 P a fejenkénti átlagos jövedelme. Ez a réteg kerekén 1,700.000 lelket számlál s ebből 340.000, tehát 25% a zsidó. Az 1.500 P évi jövedelem azonban egy durva átlag, amelytől a valóságban le, de még inkább felfelé hatalmas eltérések léteznek. A mi szempontunkból a lényeges itt most az, hogy amiképp távolodunk felfelé az átlag jövedelemtől a nagyobb jövedelmű kategóriákban, a zsidók arányszáma fokozatosan növekszik. Utalunk e tekintetben a fővárosi nagy adófizetők hivatalos névsorára, ahol is a 30—100.000 pengő és 100.000 pengőn felüli jövedelemmel bírók között a zsidóság számaránya kerekén 80%. Számításaim végső eredményeként újból leszögezem, amint azt Magyarország elzsidósodása című könyvemben már megírtam, hogy nemzeti jövedelmünknek legalább egynegyede (24%-a) az ország lakosságának csak egyhuszadrészét kitevő zsidóság, vagyis Fenyő Miksaék zsebébe vándorol. A zsidóság ezzel a kiváltságos helyzetével meg nem engedhető módon még lejjebb szorítja a dolgozó magyarság millióinak amúgy is vérszesen alacsony életszínvonalát.

A magyarországi zsidóságnak gazdasági életünkben betöltött szerepéről szólva ki kell térnünk egy, a magyar köztudatba, különösen a magyar értelmiség, az u. n. közeposztály gondolatvilágába mélyen beegyökrerezett, alapjában véve hamis elméletre. Már a régi liberális Magyarországon, ha valaki gyengéden célozni mert a zsidóságnak gazdasági téren észlelhető rohamos térhódítására, ezerféle formában és változatban hangzott el a magyarázat, hogy a magyarok nem értenek a gazdasági kérdésekhez, hiányzik belőlük az üzleti érzék, a rátermettség és talán ezért vagy egyéb okokból, de idegenkednek a gazdasági életpályáktól. Ezt az egész elméletet zsidó újságírók agyalták ki, a liberális sajtó népszerűsítette, mi gyanútlanul bevettük, sőt egészen magunkénak vallottuk annyira, hogy még ma is vannak jobboldali újságírók, akik Írásaikban, mint valami megdönthetetlen társadalomtudományi igazságot emlegetik. A zsidóság persze nagyszerűen kihasználta saját céljaira ezt a hamis közfelfogást, önérzetesen hivatkozhatott arra, hogy itt egy szabad, gazdátlan terepet kapott. Szemrehányások helyett pedig mi tartozunk köszönettel a zsidóknak, mert helyettünk megszervezték a modern tőkés gazdálkodási rendszert. Elérte a zsidóság azt is, hogy azok a magyarok, akikben volt hajlam és készség a gazdasági pályákhoz, minthogy mindig azt hallották, hogy ehhez nem értenek, ehhez nincsenek képességeik, tehát nem is boldogulhatnak, a végén nem is mertek ilyen életpályára lépni.

Különben ennek az elméletnek a nevében korholták folyton a dzsentrit, mert ahelyett, hogy rőfös, vagy szatócs üzletet nyitott volna, a megyei és állami hivatalokat foglalta el. A dzsentri szerencsére nem állt kötélnek. Nem kétséges ugyanis, hogy a gazdasági életben a szervezett, fanatikus zsidó összetartással szemben alul maradt volna, legfeljebb másod-, harmadrangú szerephez jut, ugyanakkor viszont a zsidóság betódult volna az állami és egyéb közhivatalokba, ennek következményeire pedig már előbb rámutattunk.

Évszázadokon keresztül az Alföld, a Dunántúl és Erdély magyarlakta városaiban — a céhkönyvek és egyéb források tanúsága szerint, — kialakult egy derék, becsületes, élelmes, izig-vérig magyar kereskedő réteg, amelyben volt üzleti érzék és rátermettségek. Ez a magyar kereskedőréteg csak a múlt század hetvenes, nyolcvanas éveiben tűnt le szinte nyomtalanul, gazdasági életünk színpadáról, — a brutális zsidó verseny következtében.

Mint ahogy más országokban sem a birtokos nemesség soraiból alakult ki az iparral, kereskedéssel foglalkozó városi polgárság, hanem a parasztságból és egyéb alsó néprétegekből, nálunk is a múlt század második felében, amikor nagyobb lendületet vett a városok fejlődése, a parasztság, különösen a földnincstelenjei egyetlen folyamként indultak meg a városok felé. Ebben, a faluból városba tóduló tömegben tagadhatatlanul volt érzék és hajlam a kereskedői, általában a gazdasági életpályák iránt. Városainknak ma is meglévő magyar kiskereskedő és kisiparos rétegei ebből a tömegeből alakultak ki. Akik azonban ebből a tömegeből megpróbálták feljutni a gazdasági élet magasabb pozícióiba, nyomban szembetalálták magukat a zsidó szolidaritás áttörhetetlen falánzával. Ha a siker reményében akarták felvenni a versenyt a zsidósággal, -akkor előbb el kellett volna zsidósodniuk, el kellett volna sajátítaniuk a külön zsidó üzleti módszereket és fogásokat, erkölcsöket és világnézetet. Erre azonban a Járakatuknál fogva képtelenek voltak és így alul kellett maradniuk. Az a néhány nemzsidó, akiket gazdasági életünk vezetőhelyein találhatunk s akik üzleti szellem és morál tekintetében nem alkalmazkodtak a zsidósághoz, kivételes képességeiknek, akaraterejüknek köszönhetik az elért eredményeket.

Ha valaki azt kérdezi tőlünk, hogy milyen is hát ez a különleges zsidó üzleti morál és világnézet, annak figyelmébe ajánljuk Bartha Miklósnak a kazárföldi zsidóságról írott pompás könyvét¹⁰⁾, amelyben nagyszerű élelátásról tanúskodva rajzolja meg a védtelen, tehetetlen rutén népet lelkiismeretlenül és kegyetlenül kizsákmányoló barbár fanatikus, keleti zsidóság üzleti szellemét.

Vagy hallgassuk talán meg a nagy püspököknek, Prohászka Ottokárnak gondolatait erről a külön zsidó üzleti világnézetéről.

„A zsidóság mindenütt fekély, amely megmérgezi a morálist, kiváltkép az üzleti világban. Lealacsonyítja az erkölcsi színvonalat és a korrupciót általános divattá emeli. Meghamisítja az erkölcsi fogalmakat, tagad minden törvényt és eszményt,

s lelkiismerete nem lévén, megfojtja szívtelenül áldozatait, amelyeket behálózni sikerült.“

„A zsidó üzleti szellem az erkölcsiség gyilkosa.“

„. . . a konkurenciában minden eszközt jónak, minden módot becsületesnek tart, amely a kereszténység megfojtására alkalmas.“

„A zsarolás képezi a zsidó birtokszerzés jellegét.“

„Ha az elvek világából magyar földre lépünk, minden talpalattnyi föld, minden város és falu, minden pusztá és kutyakaparó korcsma a zsidó zsarolás és pusztítás szomorú színhelyéül tárul szemünk elé, gazdaságunkat az uzsora vámpírjai senyvesztik s verejtékeztetik, a zsidók a magyar népet óriási erőfeszítésekre készítetik, hogy az összes szerzeménnyel odébb álljanak.“

„Magyarország a zsidó uzsora eldorádója.“

„A zsidó uzsora minden téren s a társadalom minden rétegében pusztít; pusztít a marha- és gabonaeladásokban, a kölcsönökben, a fekvő birtok körül való pénzmanipulációkban . . . , de pusztít a kézműiparban, a közép- és kisiparban, a kereskedő osztályban mindennemű költött csődök, végeladások, szédelgős licitációk által, hogy az ú. n. povel árún túladjanak, lefizetési üzetek által, melyekben mindig a vevőt kopasztják meg szerződészerűleg . . . idetartozik még a pénzüzsora a legtágabb értelemben, amelynek valamennyien adózunk a börzén, úgy mint a börzén kívül, ide valók még a reklámművelmek, amilyenek . . . a részleteladás gyári áron stb.“

„A zsidó birtokszerzés ép mivel korlátlan s másokra való tekintetek által nem feszélyeztetik, hidegen számít, vár, kitart, de mihelyt órája üt, kegyetlen a borzadályig.“

„A zsidó üzleti erkölcstelenség nagyon sokszor már az árúban magában vétkes és gyalázatos. Reflektáljunk csak a zsidó bankokra, zsidó sajtóra és a zsidó leánykereskedésre. Ezt a hármát méltán írhatom ide egy sorba: valamennyi a társadalom fekélye és megölkje.“

„A bűn, a csábítás, a prostitúció, a szándékos lélekölés és vásárlás, mindez a zsidó üzleti morális melegágyából való termék.“

„A zsidó üzleti morális tehát pénzösszeharcsolás bármiképen és bármily módon.“

„A zsidó erkölcstan az igazságot és vele az erkölcsi érelyeket nem ismeri; föelve a korlátlan egoizmus; következőleg zsarol, tipor, szipolyoz könyörtelenül; tárgyában nem ismer különbséget a jó és rossz között; neki minden jó és becsületes, ami pénzt hoz; akár váltóhamisítás és hamis eskü, akár nadrág, zubony vagy leánykereskedés.“

(Valamennyi idézetet Prohászka Ottokárnak „A zsidó recepció a morális szempontjából“ című cikkéből vettük.¹¹)

És ezek után most felvetjük a kérdést, vajjon tényleg csak a saját tunyaságunk és tudatlanságunk következtében került egész gazdasági életünk irányítása a zsidóság kezébe?

Vájjon miféle tehetség, tudás, szorgalom, rátermettség vehette fel a versenyt ezzel a zsidó morállal?

Mostanában megint sokat beszélnek arról, hogy menjen a magyar ifjúság a gazdasági életpályákra. Arról azonban elfeledkeznek beszélni a bölcs tanácsadók, hogy hová is küldik ezt az ifjúságot. Arról nem beszélnek, hogy ennek az ifjúságnak, ha csakugyan helyet akar kiverekedni magának a gazdasági életben, előbb el kell zsidósodnia, el kell sajátítania a zsidó üzleti szellemet. Ki kívánhatja ezt józan ésszel ettől az ifjúságtól?

Küldjük ifjúságunkat a gazdasági életpályákra, de előbb gondoskodjunk arról, hogy ott a zsidóságnak ne legyen behozhatatlan előnye, *irtsuk ki tehát a gazdasági éleiből a zsidó üzleti morál szörnyű fekélyét. Irtuk ki drákói szigorúságú rendeletekkel és törvényekkel. Irtuk ki elsősorban és sürgősen ezt a zsidó üzleti erkölcsiséget — vagy inkább erkölcstelenséget — azaz, hogy a zsidó által szerkesztett Csemegi-féle büntetőtörvénykönyvet, amely ezt a mocsarat ránk szabadította — gyökeresen és mélyrehatóan átformáljuk.* E büntetőtörvénykönyv paragrafusai segítették elő a jellegzetes zsidó gazdasági élet buja tenyésztének kivirágzását Magyarországon. Csapoljuk le a mocsarat, hogy elpusztuljon az idegen tenyészet és helyébe kivirágozzék az új magyar lelkű, magyar erkölcsű gazdasági élet.

Az utóbbi 50—60 esztendőben az ingó és ingatlan vagyon roppant tömege, — aránytalanul nagy hányada — halmozódott fel a zsidóság kezében. Egyetlen nemzet számára sem lehet közböbös, ha egy körében élő kisebbség a nemzeti vagyon egy jelentős részét birtokolja. E tekintetben is súlyos felelősség terheli a liberális, vagy liberális szellemű kormányainkat, hiszen mi még azt is elmulasztottuk, amit különben a legtöbb érdekelt európai ország megcsелеkedett, hogy a *háborúban összeharcsolt* — csaknem kivétel nélkül zsidó — nagy *vagyonokat felülvizsgáljuk és legalább keményen megadóztassuk.* Sokan a zsidóság kezében felhalmozódott vagyon tömegek láttára a magyarság és zsidóság közötti vagyonmegosztás egyensúlyának helyreállításán töprengve, bizonyára szívesen gondolnak különféle tetszetős megoldásokra. Véleményünk szerint ebben a vonatkozásban sem szabad letérnünk a törvényes alapról, még akkor sem, ha ez a letérés talán jogosnak és szükségesnek látszik.

Egyelőre türelemmel várnunk kell arra, hogy azok a világszerte erősbbödő áramlatok, amelyek a liberális kapitalizmus kinövéseit nyesegetik, végre hozzánk is elérkezzenek. Hozzánk is, ahol ma még talán az egész világ legősdibb, legelmaradottabb zsidó kapitalizmusa virágzik. Ha ennek a kapitalizmusnak túltengő hatalmát és befolyását meg akarjuk, majd nyirbálni, *elkerülhetetlenül ki kell majd sajátítanunk a nemzeti közösség érdekében bizonyos nagyvállalatokat.* Részletesen foglalkozott ezzel a kérdéssel ismeretes szentesi előadásában Károlyi Imre gróf¹²⁾ és szociális okokból maga is erre a végső következtetésre jutott.

A liberális marxista — katonailag a világ legjobban vé-

dett országa — Franciaország már állami tulajdonba vette a hadiipar nagyüzemeit. Mennyivel inkább szükséges egy ilyen rendelkezés a védtelen, kicsi Magyarországon!

Meggyőződésünk szerint, ha biztosítani akarjuk úgy békében, mint különösen háborús időben a nemzeti közösség zavartalan életmenetét, *számos nagyvállalatot állami kezelésbe kell vennünk*. Elsősorban bizonyos nehéz és vegyészeti ipari vállalatok, áramszolgáltató üzemekre és szénbányákra gondolunk.

Bár ezeket a kisajátításokat elsősorban nemzetvédelmi szempontok indokolják és a korszerű szociális fejlődés teszi szükségessé, mégis mivel a számbajöhető *nagyvállalatok túlnyomó többsége a zsidó nagybankok, vagy zsidó magánszemélyek és társulatok tulajdonában van, a kisajátítással mindenesetre bizonyosfokú kedvező eltolódás áll majd be a vagyonomegosztás tekintetében a magyarság javára.*

Legutolsónak hagytuk a magyarországi zsidókérdés

élettani

vonatkozásait. Utoljára hagytuk, de nem azért, mintha az itt felvetődő kérdések talán a legkisebb jelentőségűek lennének, hanem ellenkezőleg azért, mert a zsidókérdés fajbiológiai hátterére különös nyomatékkal akarjuk felhívni a fajtája sorsa, jövője iránt érdeklődő magyarok figyelmét.

A népek legnagyobb kincse, a Mindenhatótól kapott legnagyobb és legszentebb ajándékuk, vértükbe oltott fajiságuk. Jöhetnek válságos órák egy nemzet életében, elveszthet ország-részeket, sőt átmenetileg állami élete is megszűnhet. De ha megőrítze fajiságát, alkalmas pillanatban erőit összeszedve visszaszerezheti az ősi földet, amelyet hazájának nevez és érez. Annak a népnek azonban, amelyik bűnös könnyelműséggel egy esztelen és természetellenes vérkeveredésben elkótyavetyélte fajiságát — napjai megvannak számlálva és a Gondviselés által alkotott kivételt és kíméletet nem ismerő természettörvények következtében egyszer és mindenkorra le kell tűnnie a történelem színpadáról.

A magyarság ezer év óta, amióta helyet verekedett ki magának a Tisza-Duna mentén, állandó vérségi kapcsolatban állott különféle népekkel. Ez a vérkeveredés azonban egyrészt fajrokonokkal ment végbe, akik nem ártottak, sőt erősítették fajiságunkat, másrészt olyan népekkel, amelyek fajbiológiai értelemben közel álltak hozzánk, vagy legalábbis nem voltak károsak és veszedelmesek.

A múlt század elején az ország északkeleti határain új, a magyarsággal szemben vérségileg egészen idegen jövevények jelentek meg.

Az egyházpolitikai (receptió) törvényeknek — amelyek hivatalosan is lehetővé tették zsidók és magyarok összeházasodását — életbelépte óta eltelt több mint negyven esztendő alatt a vegyesházasságok tízezrei kötöttek. Ezekből a házasságokból,

de még inkább a házasságon kívüli vérkeveredésből a fél- és negyedvér zsidók sok százezres tömege származott le. Ez a magyarázata annak a különös jelenségnek, hogy városaink, főleg Budapest fajképe sokkal zsidósabb, mint az a zsidóság statisztikai arányszámából következne. Újabban már falvainkban és parasztságunkban is egyre gyakrabban zsidó arcokat, zsidó típusokat ismerhetünk fel. Nem akarok itt most ki terjeszkedni falvaink életének sötét hátterére, amelyből ezek a legtöbbször törvénytelen születésű kifejezetten sémita és negroid külsejű, jellegzetes orrú, elálló fülű, duzzadt ajkú, gyapjashaju új zsidó-magyar parasztszámokkal felbukkannak. Szóvá kell azonban tennünk és a legélesebben tiltakoznunk kell az ellen, hogy egyes hatóságok és intézmények rövidlátása előmozdítsa parasztságunk elzsidósodását.

Megemlékeztünk már az előzőkben egyik zsidó újságírónak a pesti menhelyi gyerekekről írott riportjáról. Ebből az írásból megdöbbenéssel kell megállapítanunk, hogy az Állami Gyermekmenhely a felügyelete alatt álló zsidó gyerekeket falusi parasztszaládókhoz adja ki gondozásra. Ezek a zsidó gyerekek felnöve legtöbbször ott is maradnak gondozójuknál és falubeli magyar lányt vesznek feleségül, vagy magyar legény lesz a férjük. Ily módon terjesztve a zsidó vért falvainkban. Az újságíró beszámolója szerint külsejükben, magatartásukban ezek a zsidók egészen elparasztosodtak, de: „Az arcukon még ott világít valami ősi fény, agyukban még ott lappang az isteni szikra, az évezredek kultúra fojthatatlan lángja.*

Ez ellen az intézményesen elősegített vérfertőzés ellen a legélesebben tiltakozunk és követeljük — remélhetőleg a zsidóság egyhangú helyeslésétől kísérve — hogy a jövőben zsidó menhelyi gyerekeket csakis zsidókhoz adjanak ki gondozásra.

Nincs itt most terünk arra, hogy részletesen felsoroljuk azokat a fajélettani okokat, amelyek indokolttá teszik a magyar zsidó vérkeveredés ellen való állásfoglalásunkat. E helyett idézzük Méhely Lajos professzornak, a magyar tudományos fajvédelem nagy apostolának tanulmányaiból néhány erre a kérdésre vonatkozó gondolatát:

„Ismeretes, hogy a zsidófajta örökléstanai értelemben sok százados korcsnak, polyhibridnek felel meg, amely a benne rejlő szemita, hethita és néger vérelemeknél kívül még az illető gazdanepek vérét is befogadta, amelyeknek körében hosszabb idő óta tartózkodik.*

„Mindebből az következik, hogy a magyar-zsidó kereszteződés nemcsak az örökítő elemek, hanem a hormonrendszer egyensúlyának is teljes felbomlásával jár, úgy, hogy az ilyen házasságból született gyermekek két ellentétes irányú, testileg-lelkiileg össze nem illő örökség kikerülhetetlen, sokszor tragikus küzdelmének áldozatai.“

„Az ilyen házasságból született korcsnak vagy a feje, vagy a keze-lába nem illik a törzséhez, szeme-szája az orrához, füle az arcához, talpa a bokájához, érzékszerveinek valamelyike

fejletlen, fogazata silány, belső szervei satnyák, érzései s indultai túlfűtöttek, végletekre hajlók, vágyai féktelenek, hajlamai betegesek, ítélete felszínes, törekvéseiben szertelen és mohó, akaraterje gyenge s jelleme ingadozó.“

„Ha nem akarunk elnégeresedni, vagy elbeduinósodni, ha meg akarjuk óvni a magyarságot attól a kimondhatatlan veszedelemtől, hogy a magyar zsidó mulattok testi bélyegein, gyapjas fején, báránypéü ábrázatán, karikalában, billegő járásán és lúdtalpán kívül a beduin vérből fakadó alacsony ösztönök s a néger szadizmus is utat találjanak a magyar nép testébe-lelkébe, akkor meg kell találnunk a módját, hogy legalább a jövőre nézve gátat vessünk a zsidóvér máris hihetetlen mértékű beözönlésének.*¹⁵⁾

A zsidók idegen fajiságát és ennek a fajiságnak minden keveredésen átütő erejét hirdetik maguk az őszinte és önértetes zsidók is. Heine például azt írja, hogy a zsidók hosszú orra olyan uniformis, amelyről Jehova még akkor is megismerheti ősi testőrségét, ha netalán azok dezertáltak volna. Graetz a nagy zsidó történész büszkén hirdeti, hogyha százszor kereszteződik is a zsidó nemzsidóval, mindig csak kis zsidók születnek. A zsidó Gans pedig ezeket mondja:

„A századik generációban is zsidók maradunk, mint voltunk 3000 év előtt. Nem veszítjük el fajunk szagát tízszeres keresztezés által sem. Bármely asszonnyal párosodjunk, mindig a mi fajunk lesz uralkodó: fiatal zsidók születnek.“¹⁶⁾

Hátha valóban minden keveredésben, mindig a zsidó faj lesz az uralkodó, akkor nekünk kötelességünk minden eszközzel megakadályozni a zsidókkal való vérkeveredést, mert ma-holnap csakugyan oda jutunk, hogy az egész magyarságot zsidó vér járja át. *Kötelességünk olyan törvényt követelni, amely megtiltja a zsidók és magyarok összeházasodását és kötelességünk olyan szigorú törvények követelése, amelyek a zsidók szolgálatába kényszerült, dolgozó magyar nőket megvédik mindenféle perverz követelésekkel szemben. Tartalmazzanak ezek a törvények szigorú megtorló és büntető rendelkezéseket a tilalom elenére mégis megtörtént vérkeveredés esetére.*

A magyar közvélemény bizonyos rétegei még mindig nem tanúsítanak elegendő figyelmet fajvédelmi és fajegészségügyi kérdések iránt. Világosítsuk fel a tudatlanokat, rázzuk fel a közönyösöket, magyarázzuk meg nekik, hogy e kérdések mögött nemzetünk egész jövődöje, dicsőséges felvirágzása, vagy dicstelen pusztulása húzódik meg.

Mindazok a törvényes intézkedések, amelyeket javaslatba hoztunk, tehát a numerus claususnak eredeti formájában való visszaállítása és kiterjesztése a művészeti főiskolákra, továbbá a zártszám életbeléptetése az értelmiségi szabadpályákon és a felállítandó Kultúrkarában, valamint a zsidókkal való összeházasodás, általában a vérkeveredés jövőbeni megakadályozása, természetesen magukkal hozzák, sőt feltételezik a zsidóság jogi

helyzetének a tisztázását is. Szakítanunk kell végre azzal az elavult, hetven év előtti liberális illúzióval, amely a zsidóságban csak felekezetet látott. Az egész világ zsidóságát — de a hazait is a maga módján — lobogó nacionalizmus, lázas, türelmetlen népi és faji öntudat hevíti. Az egész világ zsidóságának buzgó támogatásával épül a zsidó nemzeti állam Palesztinában. Ma már Európa államainak egész sorában a zsidóságot nemzeti kisebbségként kezelik.

Amikor nálunk is a zsidóság nemzeti kisebbséggé nyilvánítását sürgetjük, mindig azt a választ halljuk: a zsidóság magyarul beszél, nem különíthető tehát el a magyarságtól. Bőséges tapasztalatok győzhetnek meg már bennünket arról, hogy a nyelv, — éppen a zsidóságnál, „amely fajilag, vérségileg, anynyira idegen — a nemzetiségi hovátartozandóság elbírálása te-
' kintetében nem lehet mérvado, hisz a megszállt területeken a zsidóság nagy tömegei magyar anyanyelvük ellenére cseh, tót, oláh, zsidó és csak kis töredékben magyar nemzetiségűnek vallották magukat.

A zsidóság nemzeti kisebbséggé nyilvánítása a gyakorlatban elsősorban, mint — elismerjük kényes és bonyolult — statisztikai probléma jelentkezik. Arról van ugyanis szó, hogy a jövőben a statisztikai adatgyűjtések során a zsidóság ne mint felekezet, vagy legalábbis ne csak mint felekezet, hanem mint nemzetiség is szerepeljen.

Örömmel állapítjuk meg, hogy a magyar statisztikai tudomány művelőiben megvan a hajlandóság ennek a kérdésnek megoldására. Legalább is erre következtetünk Thirring Gusztáv dr.-nak, a neves statisztikusnak legutóbb megjelent egyik munkájában olvasható következő sorokból:

„A statisztika itt nehéz probléma előtt áll. Mert ha van fehérbőrű nép kifejezett faji típussal, úgy ez a zsidó, de ha a zsidó szülőföldjének nemzeti nyelvét vallja be anyanyelvűl, a statisztika képtelenné válik arra, hogy a zsidóságot mint néptörzset kimutassa. Úgy látszik tehát, hogy azon államok felfogása a helyes, amelyek a zsidókat nem hitfelekezetnek, hanem a felekezeti bevallás alapján külön nemzetiségnek (fajnak) is fogadják el és tüntetik fel, ami mellett azonban azok a zsidók, akiknek zsidó leszármazása (a vallás változtatása folytán) nem ismerhető fel, még mindig elkerülnek a statisztika árgus szemét. A zsidóság szabatos statisztikájának kérdése úgy az elvont tudomány, mint a gyakorlati politika szempontjából nézve oly jelentőségű, hogy annak beható tárgyalása az illetékes tudományos statisztikai fórumok előtt kívánatosnak látszik.“¹⁶⁾

Reméljük, hogy ezekre a tárgyalásokra valóban rövidesen sor kerül.

Ha csak néhány szóban is, de ki kell még térnünk arra a kérdésre, hogy vajjon milyen következményekkel járhat a zsidókérdés törvényes rendezésére irányuló intézkedéseknek életbe léptetése?

Számolnunk kell mindenekelőtt azzal, hogy a világ-zsidóság a magyarság és Magyarország ellen fordul. A német események hatása alatt álló zsidóság világszerte érzékeny, ideges és állandó túlfűtött izgalomban él. Egész bizonyos, hogy bármilyen, — még oly jogos és igazságos — rendszabályt, amely a hazai zsidóságot érinti, a világ minden zugában a zsidóság hangos megbotránkozása fogadja. El lehetünk készülve egy ép-olyan nemzetközileg megszervezett gyűlésre és rágalomhadjáratra, amilyenben Németországnak már öt éve része van. Sőt külkereskedelmi és nemzetközi pénzügyi téren is számolnunk kell több-kevesebb nehézséggel, vagy bonyodalommal. Szerencsére külkereskedelmünk nagy hányada velünk barátságos viszonyban levő nacionalista államokra esik, amelyeket a zsidóság aligha tudna a maga akarata szerint befolyásolni.

Legyenek azonban akármilyenek is a következmények, ha nem sikerül Németországnak már öt éve része lennie a kérdéseket, akkor vállalnunk kell kifelé és befelé egyaránt a harcot, sőt az áldozatokat is. Ezt követelik tőlünk a magyarság életérdekei.

Ne engedjük magunkat megtéveszteni sem a zsidó-liberális sajtó faji érdekeket védelmező dührohamaival, sem pedig érdekből, vagy tudatlanságból a zsidóság szolgálatába szegődött félmagyaroktól. A zsidókérdés világprobléma. Mint ilyen, minden nemzet számára, amelynek kebelében zsidók élnek, a helyi, sajátos viszonyok szerint más és más formában mutatkozik meg. Nálunk száz esztendő óta olyan nagy elmék töprengtek felette, mint: Széchenyi, Kossuth, Istóczy, Verbovay, Bartha Miklós, Prohászka. *A zsidókérdést tehát nem most és nem Németországból, hanem egy évszázad előtt a zsidókkal együtt Galíciából importáltuk.* Es éppen az a mi tragédiánk, hogy sem a zsidóságot, sem a zsidókérdést mindeddig nem tudtuk exportálni.

Nem állunk idegen eszmék, vagy idegen célok szolgálatában. A zsidókérdés nagy nemzetpolitikai jelentőségét egész Európában először 1919-ben a magyar ellenforradalom ismerte fel. De jöttek az okosok, a megfontoltak, a bölcsek, a gyávák, a kishitűek és a jótékony feledés mesterséges ködfelhőjébe burkolták összes nagy nemzeti problémáinkkal együtt a zsidókérdést is.

A mi harcunk nem antiszemitizmus, még kevésbé zsidógyűlölet, hanem igenis harc, mégpedig végső és elkeseredett harc a szégyenletes fajpusztulás, a rabszolgaság és a borzalmas nemzethalál ellen.

1918-ban a világháború utolsó hónapjaiban, amikor a fenyegető földindulás morálásai már jól hallhatók voltak, Prohászka Ottokár egy cikkében arra a veszedelemre figyelmeztette a zsidóságot, amely abból állhat majd elő, hogy amíg a magyarság, különösen a magyar fiatalság százezrei elhullanak a csatamezőkön, a zsidók nagyrésze messze a frontoktól irodákban, hivatalokban lézeng, vagy egészen kibújik a katonai szolgálat alól. A zsidó sajtó dühös és gyűlölködő kirohanásaira

Székesfőhérvár püspöke újabb bátorhangú cikkben válaszolt és ebben írta a következőket:

„Antiszemitizmus-e, hogyha azt akarjuk, hogy Magyarországon a magyar keresztény nemzet tartsa meg hegemoniáját? *Ez nem antiszemitizmus, hanem hungarizmus.*“

Majd pedig: *„nem volnánk nemzet s nem volnánk öntudatos faj, hanem ellenkezőleg végpusztulásra ítélt faj, vágóhídra felhajtott birkanyáj, ha másképp éreznénk és másképp gondolkoznánk.*“ Ne legyünk délibábkergetők. Ne higyjünk csalóka ábrándképeknek. Ne biztassuk magunkat hiú reményekkel. Számoljunk a tényekkel és ismerjük be, hogy a mai liberális közállapotaink gyökeres megváltozása nélkül törvényes intézkedésekre a zsidósággal kapcsolatban aligha kerül sor.

Közéletünkre ma is igen találók a fajvédelem nagy harcosának, Prohászka püspöknek — akinek emlékét nem idézhetjük elégszer emlékezetünkbe — szavai:

„Mialatt ugyanis a zsidók a legelvetemültebb zsidó gonosztevőket is védik s iszonyatos bűneiket szépítik: *addig a keresztény államférfiak és képviselők ki sem fogynak a kereszténység megtámadásából s e hígvelejűség folytán anyira degradálódnak, hogy alkalmassá teszik magukat azon nemes szerepre, hogy a zsidóság befogja őket öszvéreikül és szamarakul kocsija elé az összeharcsolt keresztény pénz elvontatására.*“

Ha tisztában vagyunk azzal, hogy a zsidókérdés törvényes rendezését ma, vagy holnap még nem remélhetjük, önkénytelenül is felvetődik a kérdés, hogy akkor hát mit cselekedjünk? Készítsük elő társadalmi téren a közvéleményben a zsidókérdés megoldását. Szervezzük meg a magyarság nagy társadalmi összefogását. Ismerjük csak be, hogy a zsidóság gazdasági és kulturális életünkben megszerzett mai szinte felmérhetetlen hatalmát soha sem érte volna el, ha a magyarság milliói nem támogatják. Ha ez a segítség, ez a támogatás elmarad, a zsidóság ereje szinte magától megtörik, összezsugorodik. Tartsuk tehát legfőbb kötelességünknek a saját fajtánkbeliek támogatását. Legyünk tudatában annak, hogy ha a zsidókérdés törvényes rendezésére vonatkozó javaslataink életbe is lépnek — ezek az intézkedések csak légüres térben mozognak, ha nem támasztja őket alá a szervezett magyar társadalom cselekvő ereje. A zsidókérdés megoldása csak részben törvényhozói feladat. A nemzeti társadalomra hárul ennek a feladatnak másik, úgylehet nagyobb része.

Ma pedig, amikor még a zsidósággal szemben semmiféle kprlátozó rendszabály nincs érvényben, kizárólag a társadalom ^tfye a zsidóság hatalmának a megtörése. Nem feladatunk itt most kitérni ennek az egész országra, minden falura és városra, minden irodára, hivatalra, üzletre, gyárra, műhelyre kiterjedő nagy belső önvédelmi harc módszereinek és eszközeinek megtárgyalása csak rámutatunk arra, hogy ebben a harcban kötelességünk a szépen csírázó, bontakozó magyar gazdasági élet támogatása — még áldozatok árán is, — a zsidó sajtó hatal-

mának minden eszközzel való letörése, szellemi életünk fertőző zsidó gócinak kiirtása. Ebben a vértelen és mégis késhegyre menő küzdelemben a magyarság bebizonyíthatja, van e még benne életerő és életakarát.

Ne engedjük meg, hogy a magyar közélet napirendjéről a zsidókérdést szemfényvesztő mesterkedésekkel, lármás mellébeszéléssel újból eltüntessék. Ne engedjük ezt a kérdést 500 vagy 5000 állástalan diplomás ügyévé leegyszerűsíteni. Az ifjúságnak joga van a kenyérhez és az élethez. A magyar társadalomnak pedig elsődrendű kötelessége erről az ifjúságról gondoskodni. A zsidókérdés azonban nem az állástalan ifjúság, nem csak az ifjúság, nem egy vékony réteg, vagy egy kis csoport, hanem az egész dolgozó magyarság vérbe, húsba és becsületbevágó ügye.

A feldübörgő magyar faji erővel és öntudattal szemben, a zsidó liberális sajtó és a nagykapitalizmus-, a hozzájuk vérségileg, lelkileg és pénzügyileg közelálló nemzsidó körök hathatós támogatásával, — az utóbbi időben nagyszabású mentőakciót indított a hazai zsidóság érdekében. Újra és újra azt halljuk, hogy a magyarországi zsidóság nagyrésze becsületes és hazafias érzésű. Nem szádunk vitába most ezekkel a dicséretekkel, csak arra mutatunk rá, hogy Magyarországon becsületesnek és hazafiasnak lenni sem zsidóra, sem nemzsidóra nézve nem érdem, hanem a legelemibb állampolgári kötelesség. A hazafiasság és becsületesség azonban semmiesetre sem lehet jogcím arra, hogy a magyarság háttérbeszorításával a zsidóság uralkodó szerepet vígyen ebben az országban.

Hirdessük mindannyian hangos szóval a zsidókérdés megoldásának halaszthatatlan szükségességét. Százerek és milliók követeljük kemény akarással a cselekedeteket és akkor senki sem térhet majd ki a zsidókérdés törvényes rendezése elől.

Okvetlenül vegye
meg és olvassa el

Bosnyák Zoltánnak Magyarország elzsidósodása

valamint **Fehst Hermannak**

Bolsevizmus és zsidóság

című 80 oldalas művét, amelyet Bosnyák Zoltán »
fordított magyarra.

Kaphatók minden jobb budapesti keresztény könyvkereskedésben* 1
Vidékre a két könyvet P 2.20 előzetes beküldése ellenében megküldi a
szerző megbízásából:

nagykálnai Levatic László, Budapest, I.,

Alkotás u. 23. fszt. 1 Postatakarékpénztári csekk számla száma 40 703.

IRODALOM.

- 1) A nagy per (Zsidókérdés) Ravasz László: A zsidókérdés megoldása. Soli deo Gloria kiadás.
- 2) Szociális segítőmunka. Szerkesztette Varsányi Géza. (Barát Endre cikke.)
- 3) Dr. Bük Miklós: Mit akar a cionizmus?
- 4) Lázár Lajos: Palesztina. Tábor kiadás.
- 5) Fejér Lajos dr.: Zsidóság.
- 6) Bosnyák Zoltán: Magyarország elzsidósodása.
- 7) Ottokár Prohászka: Die Judenfrage in Ungarn.
- 8) Radnóti Miklós: Pesti pénzüligarchák.
- 9) Matolcsy Mátyás: Jövedelemeloszlás Magyarországon. Közgazdasági Szemle. 1936. május—június.
- 10) Bartha Miklós: Kazár földön.
- 11) Prohászka Ottokár: Iránytű. (Összegyűjtött munkái XXII. kötet.)
- 12) Károlyi Imre gróf: A liberális magángazdasági szabadság bukásáról és a bolsevizmus elleni védekezésről. (A szentesi előadás. Kiadta a Turul szövetség. Horváth Mihály törzse.)
- 13) Szociális Segítő munka. (L. mint fent)
- 14) Méhely Lajos: Fajvédelem és fajnemesítés (A Cél. 1936. május.)
- 15) Méhely Lajos: A magyar faj önvédelmi harca (A Cél. 1933. március.)
- 16) Ágoston Péter: A zsidók útja.
- 17) Dr. Thirring Gusztáv: Budapest főváros demográfiai és társadalmi tagozódásának fejlődése az utolsó 50 évben
- 18) Prohászka Ottokár: Iránytű. (Lásd mint fent.)